Ч. 162. Пятниця 4 серпня (22 липня) 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостврах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Дещо з австрийских відносин. — До ситуациі на Угорщині. — Події в Росиї. — Міністер Вітте про мир і положенє в Росиї.

Вчера по полудни відбула ся у Відни перша нарада міністрів по повороті бар. Ґавча з курациї в Карльсбаді. На ту нараду приїхали міністри Гартель і Пєнтак з Бадґастайн. — Міністер справ заграничних ґр. Ґолуховский вертає дня 6 с. м. з урльопу до Відня і обійме знову провід уряду заграничного. За кілька днів по своїм приїзді поїде ґр. Ґолуховский до Ішль, де також буде полагоджена справа іменования австро-угорского цивільного аґента для Македониї на місце помершого гофрата Міллєра.

Ческа Politik доносить яко певну річ, що дві провізоричні паралельні кляси ческі, при учительскій семинариї в Опаві, основані перед роком за міністерства дра Кербера мають бути ще сего місяця скасовані а на їх місце має бути основана самостійна ческа семинария учительска в Польскій Остраві.

В угорскій ґазеті урядовій появило ся оногди розпоряджене міністра краєвої оборони Бігара, після котрого покликуванє резервістів має відбувати ся через афішованє і списи імен в постерунку жандармериї положенім найблизше до послідного місця пробуваня покликаного, а в Будапешті в поліциї. Розпоряджене се викликало в коаліцийній прасі велике роз'яренє і она називає се поступованє правительства першим кроком до публичного насильства.

З Петербурга доносять, що у великій палаті в Петергофі відбували ся дня 1-го с. м. о 2 годині сполудня під проводом царя наради над внутрішною реформою і скликанєм земского собора. В нараді тій взяли участь сім великих князів, всі міністри і члени государственного сьвіта. Перед засіданєм відправив богослуженє сьвященик о. Іван Кронштатский, котрого в цілій Росиї уважають за чудотворця. Відкриваючи засіданє просив цар всіх членів, щоби они висказали ся щиро і отверто, як їм то совість наказує, а тоді мала більшість заявити, що реформи годі вже дальше відкладати. Против скликаня земского собору заявили ся Побідоносцев, ґр. Лямсдорф і Манухін. Відбуде ся ще друге засіданє, а вислід покаже ся в маніфесті, який має появити ся 12 с. м.

Недавно тому оренбурґске духовеньство віднесло ся до царя з просьбою, щоби він не заключав мира некористного для Росиї, анї не відступав землї, а цар відповів, що ніколи того не зробить. То само відповів цар також і хабаровский думі. Оба сї факти уважають за знак, що міродайні круги російські рішили ся вести війну дальше на случай, коли би японьскі повновластники домагали ся конче відступленя російскої землї або якогось военного відшкодованя. Замітне ще й то, що хабаровска телеграма з просьбою до царя містила в собі точка за точкою всї тоті арґументи, які входять в проґраму петербурґскої военної партиї а именно: Анї пяди російскої землї, анї рубля російского гроша, борба аж до побореня вже тепер утомленого ворога і т. д. Лїберальна праса російска на то мовчить а „Нов. Время“ ликує.

Російский міністер і царский повновластник для веденя мирових переговорів в Порсмес в Америцї станув вже в Ню-Йорку. Підчас їзди на кораблі „Цїсар Вільгельм Великий“ Вітте так висказав ся супротив звістника бюра Райтера: „Майже в цілій Европі і Америцї не знають відносин російских. Поражки російскі не мають такого значіня, щоби Росия стратила вже ту могучість, яку мала перед війною, або щоби Японцї завдяки своїм побідам узискали таку перевагу над Росиєю, що Росия мусить їх бояти ся. Як справа тепер представляє ся, Японцї не зробили так значних поступів, як то загально думано. Мусїли би они посунути ся два рази так

---

4)

Сахалїн
єго природа і єго жителї.

Після Гаеса, Чехова і др. зладив — К. Вербин

(Конець).

Женщини Аінів були би в молодих лїтах таки не погані, як би не мали того звичаю, що титують*) собі величезні синї вуси, котрі окружають і долїшну губу, а підкручені моторно в гору сягають мало що не аж до уший. Злі язики говорять, що они то роблять за молоду длятого, бо на старість дістали би таки справдешні густі і довгі вуси, а они не хотять до того допустити. Крім того титують також і руки повище кісток і через втиранє в рану вугля з дерева роблять на них досить хорошу синю обручку, котра сягає аж на горїшну часть верхної долонї і там кінчить ся хорошим хрестиковим закрутом. Замітне то, що Аіни не знають того, що значить цїлувати, а замість того кусають. Ляндор розповідає, що якась молоденька дївчина пестила ся з ним в той спосіб, що насамперед як песик гризла єго в палець, відтак в шию, а наконець таки добре вкусила в лице. На жаль і молоді дївчата такі самі нехарні, як мужчини і жінки а коли одній дївчинї сказав якийсь европейский подорожник, що она виглядала би ще далеко краснїйою, як би мила ся, то она відповіла, що то вже такий звичай у Аінів і „отена“ (начальник племени) бив би єї, як би она то робила.

Родина складає ся звичайно з чоловіка і жінки та кількоро дїтий і жиє в просторій курній хатї, котрої стіни і криша зроблені з очерету опертого об деревляну клїть. На самій середині такої хати знаходить ся сьвяте огнище, а коло него каганець зроблений з великої морскої скальки, наповненої рибячим траном, в котрім єсть бавовняний кніт, а понад огнищем єсть дїра в криши на дим. Двері від хати суть звичайно від полудневої сторони; одно вікно від всходу, крізь котре сьвітить сонце, коли входить, уважає ся за сьвяте, а так само і кут напротив него, де знаходять ся всї скарби родини. До спаня служать мати, розстелені на земли, які виплїтають жінки. За звичайне верхнє одїнє служить рід широкого кафтана з широкими рукавами, зробленого з лика, котрого їм доставляє рід вязу, а котре жінки обрабляють і прядуть так як лан. На тім кафтанї, котрий буває однаковий для мужчин і жінок, нашивають на плечох і краями дуже оріґінальні і хороші вишивки.

Мужчини займають ся майже виключно лиш полюванєм і ловлею риб. На грубу звірину, як на медведів, оленів, котів і т. ин. уживають стріл або спис, котрих кінцї затроюють отруєю робленою з японьскої тої (аконїтум). То ту отрую виправляють, подібно, як то було ще в шіснайцятім столїтю в Швайцариї, лиш деякі старші люди, котрі мають в тім вправу. Звіря гине від тої отруї дуже борзо, а мисливий вирізує зараз все мясо довкола рани, щоби міг опісля без шкоди для здоровля спожити дичину. Жінки помагають сушити рибу і займають ся управою ріллї і садять деяку городовину.

Культурний стан Аінів єсть дуже низький, майже такий самий, як був у европейских народів в т. зв. камінній добі. Крім деяких дуже простих знарядів з дерева і тканин на одїж не уміють Аіни більше нїчого виробляти, не уміють навіть горшки лїпити. Але за то любують ся они дуже у всїляких церемоніях і приймають гостий з великою чемностию а Японцїв або якихсь чужинцїв уважають нїби за якісь висші єства, котрі роблять їм велику честь і ласку тим, що заходять до їх хат.

Аіни жиють нинї не лиш на Сахалїнї, але й на Курільских островах а головно на японьскім острові Єссо, де їх єсть найбільше. Де они жили первістно, того докладно не знати, але суть слїди, що они в дуже давних часах жили мабуть на всїх японьскіх островах, а з часом виперли їх Японцї далеко на північ аж на Єссо, звідки они мабуть зайшли й на Сахалїн. Японьскі Аіни люблять страшенно сакі (горівку з рижу), а коли їм хто єї дасть, то они дякують за такий дарунок з великою церемонією і виголошують при тім довгі бесїди. Они віддають поклін в той спосіб, що складають руки долонями до купи як до молитви, відтак розкладають їх, підносять в гору до голови і гладять ся ними по лици і бороді в долину.

*) Титувати значить наколювати шкіру на тїлї чимсь острим а відтак втирати в так зроблені дїрки якоїсь краски, щоби она опісля під шкірою заросла і творила якийсь взорець.

далеко, як доси, щоби досягнути до питомої Росиї, а лиш в такім случаю мали би право диктувати услівя мира. — То, що діє ся у внутрі держави, не може робити ніякого впливу на заграничну політику а тим менше на питанє, чи війну треба вести дальше чи ні. Вітте дав однак до зрозуміня, що мимо тих поглядів доложить всяких старань, щоби заключено мир. Додав при тім, що єсть за миром яко Росиянин і яко чоловік, котрий завсігди хотів уникнути війни. До осягненя тої цїли потреба однак, щоби і Японцї руководили ся також чувствами мира. Они повинні набрати переконаня, що Росия хоче, що правда, мира, але не безусловного. Росия не прийме ніколи условий, хоч би лиш на око нарушаючих єї честь.

Новинки.

Львів, дня 3 серпня 1905.

— Іменованя і перенесеня. П. Міністер скарбу іменував комісарів скарбу: Адольфа Менсовича, Тадея Пероживьского, Константина Зражевского, Франца Клецана, Едварда Фіша, Михайла Позпяка, Йосифа Лесньовского, Витовта Литвинишина, Івана Геттера, Северина Вайнштайна, Адольфа Пнївского, Володимира Хілевского, Чеслава Никлевича і д-ра Йосифа Бяликевича секретарями скарбу для округа львівскої краєвої дирекциї скарбу. — П. Намістник переніс комісаря повітового Івана Давкшу з Підгаєць до Лиманової, концинїста Намістництва: Юлїя Струсиньского з Нового Санча до Гусятина, практикантів концептових Намістництва: Мечислава Інеса з Тернополя до Гусятина, Витовта Васьковского зі Снятина до Підгаєць, дра Адама Кребля зі Львова до Подгужа і Марияна Пїтарского до Тернополя.

— Машинка до вибиваня стемплїв. Краєва дирекция скарбу подає до відомости: Для вигоди купцїв і промисловцїв та институций кредитових, в ц. к. головнім урядї митовім у Львові єсть уставлена машина, котра на незаписанім папери, на бляикетах вибиває стемплї за 2 с. і 10 с. Отже хто виставляє рахунки, перевозові листи зелїзничі, переказн купецкі і т. п., може піти до згаданого уряду і там заплатити та дати папір або бляикети, а уряд вибє єму тілько стемплїв, кілько єму потреба. Таке вибиванє стемплїв то велика вигода для тих, що мусять виставляти велику скількість документів підпадаючих остемпльованю.

— Огні. Дня 29 липня вибух огонь в Настасові в сторонї званій „За греблею“ і до години знищив 39 загород селяньских. Було то около 5-ої години по полудни, а що того дня була велика спека і люди були в поли, то її ратунок був слабий, мимо того, що стануло до огню аж 5 сикавок, три таки з Настасова, а дві з сусїдних громад. Від місця, де горіло, несло такою жарою, що на 300 кроків не можна було до огню приступити, а не то вже ратувати. Шкоду обчисляють на 36.000 корон. З погорівших було 28 обезпечених на загальну суму 16.000 корон. Причиною огню стались діти, лишені без надзору. — В селї Розтоках під Ясломк чотиролїтний синок селянина Мусяли підпалив стодолу, в котрій спав его брат, з мести за то, що брат не хотів з ним бавити ся. Крім стодоли повної збіжа, згоріла ще її хата.

— Пропали діти з возом. Григорий Букартик, львівский дручкар, дав знати на полїцию, що дня 27 липня діти зарібника Никифора Головки, 11-літна дівчинка і 9-лїтний хлопець в товаристві иньшого хлопця, сїли на его віз лишений на хвилю без дозору і виїхали зі Львова. Від тої хвилї щез весь слїд по возї, кони і дїтех.

— В бурсї руского Товариства педаґоґічного у Львові (ул. Вірменьска ч. 2 було поміщених в минувшім році шкільнім 200 питомцїв, учеників рускої ґімназиї. При клясифікациї з кінцем року 58 одержало степень відзначаючий (на 88 відзначаючих в цїлій ґімназиї), а всї прочі 142 першу клясу, добру ноту з обичаїв і пильности; 87 ноту похвальну з обичаїв. Після званя родичів було 7 синів съвящеників, 2 синів урядників, 11 синів учителїв нар., 4 синів лїсничих приват., 18 синів ремісників, 10 синів зарібників і 148 дїтий селяньских. Оплата місячна питомцїв виносила 15 до 24 корон, пересїчно 17 К, 5 питомцїв було безплатно, 2 удержувало Товариство „Руслан“, 14 удержував Єго Ексц. Митрополит Шептицкий. Стан фінансовий бурси представляє ся доволї невідрадно, бо дефіцит з кінцем року зріс до суми 5500 К, позаяк в сїм році справлено новий інвентар, полїпшено харч питомцям, устроєно для них купіль і забезпечено їм поміч лїкарску в дома, так що супроти таких видатків оплати питомцїв — до того при звісній дорожни у Львові — мусїли показати ся за малими. З тої причини ухвалено в слїдуючім році вкладки значно підвисшити, а бурси не розширювати по над 200, поки дефіцит не буде покритий.

— Неаби яке щастє пяницї. Робітник зелїзничий на стациї в Краснім, Щербан запив ся перед кількома днями до безтями і впавши побіч одної колїї, заснув там саме коло шини так, що одїж єго навіть вкрила трохи шину. Так лежав він там мов мертвий, аж нараз надїхав поїзд товаровий. Машиніст вже запізно спостеріг лежачого коло шин чоловіка, а заким міг здержати поїзд, вже всї вози минули єго. Всї, що то виділи, перепуджені поспішили, щоби заняти ся трупом а що найменше тяжко покалїченим чоловіком. Якеж було їх здивованє, коли побачили, що спячому нїчо не стало ся. Він лежав коло шини як колода і анї не рушив ся, коли поїзд переїхав понад ним так близько, що розрізав єму штани вздовж правої ноги, котрих материя вкривала шину. Як би лиш був на волос рушив ся, був би вже певно не встав живий з місця.

— „Стереженого Бог стереже“ — каже приповідка. А чи селяни стережуть свого майна перед огнем, скоро мало де в котрім селї є яка-така пожарна сторожа, що мала би сикавку і инші прилади до гашеня огню? Закони приписують, що кождий мужчина на селї від 18 до 42 року житя є обовязаний ратувати при пожарі. Але як той ратунок виглядає, — пожаль ся Боже! — бо нїхто не знає, що і як ратувати. Тому в кождім селї повинна бути пожарна сторожа, котра би виучила ся способу ратованя при огни. Лише з'орґанїзована сторожа пожарна може нераз і в найбільшім нещастю зарадити, бо тодї

Нема, здаєсь, сумніву, що сахалїньскі Аіни научили ся від Росиян вже добре пити горівку, але чи пють єї з такою церемонією, як Аіни на Єссо свою сакі, годї сказати. Японьскі Аіни, коли пють сакі, то уживають до того крім чарки ще й красно вирізьбленої дощинки, котрою підносять вуси, мабуть не так задля чистоти, як длятого, щоби не змарнувала ся анї одна капля того, як они гадають, божественного напитку. На чарцї з сакі лежить згадана дощинка. Той, що зачинає пити, бере єї в руки, стає проти всхідного вікна, присьвяченого сонцю, мачає дощинку в сакі, покланяє ся низько і пошептуючи якусь молитву, кропить тою горівкою насамперед вікно, відтак північно-західний кут, присьвячений помершим предкам, опісля складає жертву з сакі ще й иншим богам, аж наконець по яких пяти мінутах церемонії розгортає собі згаданою дощинкою вуси, підносить їх нею до гори і випиває сакі. Аж тепер приходить черга і на других, але они вже не складають жертви богам, лиш підносять собі дощинкою вуси так само як і тамтой перший. Так іде чарка і дощинка з рук до рук, доки стає ще сакі.

Аіни віддають божу честь якимсь висшим єствам, котрі називають „камуі“, а котрі суть у них богами неба, моря, рік, гір і т. д., але зі всего найбільше значінє має у них огонь і сонце та їх всхідне вікно, котре при приношеню жертв служить їм за вівтар. О якійсь релїґії або науцї віри не може у них бути й бесїди. Крім всхідного вікна в хатї віддають они ще божу честь поза хатою т. зв. божому плотови (нуша камуі). Єсть то пліт з сухих колів і галузя, на котрім они вішають голови з медведів і лисїв та всїлякі инші сьвяті річи, іменно же тодї, коли перед тим плотом має обходити ся найбільше у Аінів сьвято: сьвято медведя, о котрім буде пізнїйше бесїда. Замість давних божків служать тепер лиш сьвяті мечі і луки а головно божі палицї, звані у японьских Аіно „інабо“ або „інао“. Суть то на пів або на три чверти метра довгі деревляні палицї, постругані так, що розлупані на множество тоненьких а довгих патичків, котрі держать ся разом лиш на однім кінци, творять ніби кутас. При торжественних нагодах вішають тотї божі палицї на стінах в хатї або на божім плотї.

Похоронний обряд у Аінів єсть тепер дуже простий. Японьскі Аіни палили давнїйше своїх мерців разом з їх хатами і зі всїм їх майном, але тепер вже того не роблять, бо японьске правительство заказало палити хати. Коли хто у них помре, то перед мерця ставлять ще послїдний раз всїлякі страви і сакі, відтак убирають єго, кладуть в деревляну домовину і хоронять обертаючи головою до всходу. Вся родина і свояки та приятелї і знакомі кидають як і у нас по грудцї землї на домовину а відтак єї присипують і застромлюють грубий паль, а коли то помер мужчина, то на вершку паля прибивають ще різьблений кінчик списи.

Аіни вибирають собі самі свою старшину і своїх судиів з поміж найстарших людий а всї провини і злочини карають по найбільшій части утратою майна. Кари смерти тепер не виконують а навіть за убийство карають лиш в той спосіб, що убийника через кілька неділь розпинають публично на хрестї і ставлять коло него варту. Від часу до часу відвязують єго і дають єму трохи поживити ся, але лиш дуже скупо. Крім того карають ще й так, що відрізують ніс і уши.

Нїчо так не характеризує той первістно дикий стан Аінів, в котрім ще люди уважали зьвірята за богів, як їх **сьвято медведя**, котре обходять у вересни або жовтни. Они уважають медведя за якесь висше єство і називають єго „кімні“ (пан). Медвідь єсть у них ніби богом сонця, котрий перекинув ся в зьвіря. Щоби можна обходити сьвято медведя, ловлять они під конець зими молоденького медведика, котрого матір убили і єго бере жінка того Аіна, котрий має устроювати то сьвято, та плекає єго власною грудию. Пізнїйше, коли вже підросте, саджають єго до клїтки з грубими щеблями і годують рибами.

Той, що устроює сьвято медведя, мусить завсїгди бути богатий. Отже коли надходить сьвято медведя, то він заосмотрює ся подостатком у всїлякі страви а особливо в улюблену сакі а відтак спрошує гостий, свояків і приятелїв. Гостї, мужчини і женщини, поубирані в найлїпші свої одежі, сходять ся до хати украшеної сьвятою зброєю, посудиною до питя і згаданими повисше божими палицями. Господар дому убирає відтак на голову виплетену з дерева сьвяту бинду, котру насуває аж на чоло а опісля, коли вже всї зійшли ся, вносять клїтку з медведем, украшену на всїх чотирох рогах також божими палицями. Всї гостї сїдають довкола огнища на розстелених матах а господар бере в руки чарку з сакі та згадану дощинку, шепче якісь молитви, покланяє ся глубоко і приносить сакі богам на жертву, витає гостий і наконець випиває сакі та частує нею по черзї всїх гостий. Тепер входить медвежа мати і заливаючись рісними сльозами, по найбільшій части таки щиро з жалю за своїм плеканцем медведиком, котрого мають тепер убити, бере чарку з сакі і так само з церемонією, але вже коротшою, частує гостий.

Відтак виносять клїтку з медведем перед хату і тут знову відбуває ся така сама церемонія з сакі, при чім і медвідь дістає свою порцию. Відтак починає ся довгий танець жінок і дівчат довкола клїтки; танцюючі то підносять ся на пальцях, то присїдають і плещуть в долонї та сьпівають. Танець переривають по кілька разів і розпочинають наново так, що минає на тім богато часу. Тимчасом медвежа мати і другі старі жінки, що колись також плекали медведів, сидять і плачуть та бідкають над медведем і жалують єго, а молоді з того сьмі-

кождий єї член має визначену роботу і ратунок веде ся правильно та зі зрозумінєм.

Пожарну сторожу дуже легко заложити без клопотів. Треба написати до руского товариства „Сокіл“ у Львові (ул. Коперника ч. 9), аби прислало статути пожарної філії. Коли прийдуть статути з готовим поданєм до ц. к. Намістництва, десять господарів, котрі називають ся тоді комітетом основателів, підписують статути і подане і відсилають львівскому „Соколови“ 5 примірників статута з поданєм, а собі лишають один примірник статута, аби знати, хто належить до комітету. Підписи мають бути всюда в тім самім порядку, а на першім місци підписує ся той, на кого руки має прийти з ц. к. Намістництва повідомленє про затвердженє статута. Крім сего треба прислати 2 К 80 с. на стемплі, або один стемпель за 1 К а шість по 30 с. Рівночасно з тим, де нема сикавки, треба єї купити за готівку чи на сплату. Замовляти добре є через львівский „Сокіл“, бо він посилає до складу свого знатока і вибирає найліпший товар, чи то сикавку чи які инші прибори. Як є сикавка, мусять люди научити ся, як з нею обходити ся. В тій цїли треба написати до львівского „Сокола“, аби прислав пожарного інструктора.

Коли в селї є що найменше 30 хат обезпечених він огню в „Дністрі“, то тодї се товариство на внесене подане уділяє запомоги на кошти подорожи інструктора, коли-ж ні, то громада покриває ті кошти. Отже заложенє пожарної сторожи не коштує много, а хосен з неї великий. Всяких рад і поучень уділить *заряд пожарної комісиї „Сокола“ у Львові.*

Телеґрами.

Саляманка 3 серпня. Водна труба наробила тут страшенної шкоди.

Ню-Йорк 3 серпня. Японьский радник леґацийний Саґо заявив, що лиш японьский цїсар, мирові повновластники і міністри знають услівя мира. Навіть президент Розвельт їх не знає.

Ню-Йорк 3 серпня. Міністер Вітте висівши на беріг в розмові з одним дневникарем заперечив рішучо, мов би він сказав, що мирові услівя Японців суть не до принятя і що на єго думку мирова конференция закінчить ся до тиждня без успіху.

Париж 3 серпня. Нота в справі конференциї марокканьскої єсть досить обширна і обговорює проґраму, яка після бажань Франциї має бути в Марокку переведена, а відтак спосіб, після котрого найліпше було би виконати реформи в Марокку.

Будапешт 3 серпня. „Magyar Hirlap“ доносить, що на конференциї ліберальної партиї під конець сего місяця буде проводити нарадам Кароль Гієронімій і під єго проводом утворить ся партия стояча поза коаліцією зі 100 членів під назвою партиї центра на основі дотеперішної проґрами партиї ліберальної.

Льондон 3 серпня. В палатї послів заповів був посол О'Давд інтерпеляцию в справі вправ анґлїйскої ескадри на адрийскім мори, але не поставив єї, заявляючи вчера, що для того, що залишено приготовленя до тої вправи, нема причини до межинародних запутанин. Бюро Райтера додає до того, що О'Давд єсть зовсїм хибно поінформований, коли гадає, що залишено приготовленя. Відповідь, яку мала дати Давдови адміралїция, мала бути: Нема причини до протестованя, та й не наспіли тому ніякі протести.

ють ся і сьпівають. Буває й так, що медвідь занепокоєний і роздразнений танцем і сьпівами зачинає в клїтцї кидати ся і вити.

Коли тота церемонія скінчить ся, ідуть всї до божого плота, украшеного новими божими палицями і зеленим листєм, знаком воскресеня медвежої душі, та сьвятими мечами, луками і стрілами. Часом висять також і ковтки та нашийники, котрими украшають медведя по єго мученичій смерти. Тепер дають сакі й сьвятому плотови а „отена“ (начальник племени) наказує розпочинати головне торжество. Три молоді мужчини, кождий з двома божими палицями, танцюють з піднесеними руками перед божим плотом, а найвідважнїйший з них витягає медведя при помочи своїх товаришів з клїтки. Медведеви закладають обручку зі шнуром на шию і водять якийсь час довкола клїтки, щоби він ще перед смертию натїшив ся свободою. Опісля уставляє ся в ряд кількох лучників і стріляють в медведя сліпими стрілами. Наконець ведуть медведя перед божий пліт, пхають єму в писок кусєнь дерева, звалюють на землю, кладуть на него довгу і тяжку дошку, на котру відтак сїдають всї мужчини і так задушують єго. Жінки зачинають тодї танцювати і заводити довкола медвежого трупа і бють мужчин, щоби тим способом показати своє негодоване з причини тої лютости, якої они допустили ся.

Неживого медведя притягають близше божого плота, розпорюють єму черево, випускають кров, котру ловлять в посудини, домішують до неї сакі і пють. Тепер убирають медведя в нашийник, причіпляють єму ковтки і ставлять перед него страви і напиток. Найстарший мужчина розпочинає церемонію з сакі, при чім медведеви найменше дістає ся, а гостї так пють, що опісля майже всї лежать запокотом на матах як неживі. Жінки і дївчата пють менше, але за то танцюють як скажені, а загальна веселість доходить до найвисшого степеня, коли ті молодцї, що витягнули медведя з клїтки, вилїзуть на стріху хати і зачнуть звідтами кидати паланичками навіть і до тих, що стоять в віддалї і не беруть участи в торжестві.

Звичайно здоймають шкіру з медведя аж на другий день, але тодї не здоймають єї з голови, відрізують голову так, що она лишає ся при здоймленій кожі. Того дня виймають печінку, покраять на малі кусні і їдять сиру з солию. Кожу з головою вішають на божий пліт, а мясо при безнастаннім танци жінок розділюють між гостї до ужитку на другий день. Відтак ще розлупують медведеви, коли то був самець, чашку з лївого боку, а самицям з правого боку і виймають мозок, розділюють по трошки в чарки, наливають до них сакі і випивають сирий. Так роблять они після старого звичаю очевидно в тім переконаню, що медвежа вийде тодї і в людий. Наконець украшують медвежу голову божою палицею та зеленим листєм і вішають єї на божім плотї на вилковатім колї, на котрий в споді прибивають на хрест тото дерево, що медвідь мав в писку, і вішають на нім сьвятий меч і святий сагайдак. Ще раз приносять жертву богам з сакі і пють єго, женщини заводять знову і торжество кінчить ся.

Отсе коротенька історія того одинокого на далекім Всходї народу, що окружений довкола народами монґольскої раси, зберіг свою питоменну окремішність і єсть ніби переходом раси кавкаскої до монґольскої. Деякі звичаї і обичаї того народу, іменно же описаний повисше культ медведя дасть ся дослідити всюди у північних племен далекої Азиї, почавши від Сахалїну через північну Сибір аж до Ляпонців і Фінів в Европі.

Курс львівский.

Дня 2-го серпня 1905.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	545·—	555·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	580·—	586·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	320·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	111·25	—·—
Банку гіпот $4\frac{1}{2}$%	101·30	102·—
$4\frac{1}{2}$% листи застав. Банку краєв.	101·50	1 2·20
4% листи застав. Банку краєв. .	99·80	100·50
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в $41\frac{1}{2}$ літ.	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	99·80	100·50
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·80	100·50
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	102·80	—·—
„ „ „ „ $4\frac{1}{2}$% . .	101·50	102·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	99·50	100·20
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·70	100·40
„ м. Львова 4% по 200 кор.	98·40	—·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	88·—	96·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	54·—	55·70
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	34·25	36·25
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	61·50	65·50
Базилїка 10 кор. (Курс віденьский) . .	26·—	27·20
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·24	11·40
Рубель паперовий	2·50	2·53
100 марок нїмецких	117·—	117·50
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недонада. — (Телефона ч. 527).